

Tùng Gặp Bại Hoại, Đoan Chính Khó Làm

Contents

Tùng Gặp Bại Hoại, Đoan Chính Khó Làm	1
1. Chương 1: Mọi Tai Nạn Trong Đời Ta Đều Bắt Đầu Từ Bại Hoại	1
2. Chương 2: Mọi Cấu Huyết Trong Đời Ta Đều Bắt Đầu Từ Bại Hoại	4
3. Chương 3: Mọi Sự Quan Tâm Chăm Sóc Dành Cho Ta Đều Đến Từ Bại Hoại	9
4. Chương 4: Hạnh Phúc Của Đời Ta Chính Là Bại Hoại	13
5. Chương 5: Phiên Ngoại – Dù Yêu Đoan Chính, Ta Vẫn Bại Hoại	17

Tùng Gặp Bại Hoại, Đoan Chính Khó Làm

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, phản xuyên, hài, 1×1, điền văn. Tình trạng: Hoàn (4 chương + Phiên ngoại) Coupe chính: Trường H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tung-gap-bai-hoai-doan-chinh-kho-lam>

1. Chương 1: Mọi Tai Nạn Trong Đời Ta Đều Bắt Đầu Từ Bại Hoại

Mấy ngày này mưa tầm tã không nghỉ, không khí lúc nào cũng ẩm ướt, mặc dù ta chỉ là một trạch nam suốt ngày ru rú trong nhà ôm laptop nhưng vẫn cảm thấy phi thường khó chịu, bốn giáo chủ ghét nhất trời mưa.

Các MM khoan hãy cười, đây là hiện đại văn, ta đảm bảo là hiện đại văn, còn về phần xưng hô... Đây là một cái hiện đại văn phản xuyên không!

Không sai, ta chính là xuyên từ quá khứ tới đây.

Nhớ lại khi đó, ta đơn thân độc mã quyết chiến với đám nhân sĩ võ lâm, trời đột nhiên đổ mưa như trút nước. Nhưng cái này cũng không phải trọng điểm câu truyện, trong phim kiếm hiệp cảnh tử chiến trong mưa rơi chẳng phải vô cùng ấn tượng sao, ta cũng cảm thấy thêm hiệu ứng mưa rơi kịch tính lên hẳn. Vấn đề là theo kịch bản tiểu thuyết cấu huyết chuyển thể thành phim truyền hình ba xu thì tử chiến này đáng ra là chúng (nhân sĩ võ lâm) tử, giáo chủ ta ha ha sống tiếp phát thịnh Hoàng Hoa Giáo. Ngờ đâu... thiên địa bao la không dung được một giáo chủ uy vũ như ta, chẳng biết đào đâu ra được một tên chân nhân gì đó, đang lúc bốn giáo chủ chuyên tâm giao chiến thành linh nhảy ra hất một bát tiết chó vào mặt ta rồi múa may quay cuồng miệng rên rĩ thiên linh địa linh tinh, ta và quần chúng đều nghe không ra thứ ngôn ngữ kỳ lạ thốt ra khỏi miệng hắn, chỉ nhớ trong khi cả ta và quần chúng đều đang ngây ngẩn vì thành viên đột nhiên xuất hiện này thì bát tiết thứ hai và bát tiết cuối cùng trong cuộc đời ở thế giới này bay vào mặt ta, thần kinh chân nhân rú lên một câu, bốn giáo chủ nhất thời kinh hãi vì tiếng rú đó mà sơ ý để cho hắn tung cước đập ta văng xuống vực.

“Yêu nghiệt mau rút về với hành tinh của mình!”

Vậy là bốn giáo chủ xuyên không. = v =

Các MM đọc đến đây chắc hẳn đang sôi máu chuẩn bị gõ bàn phím mắng ta CDSHT, ATSM, chỉ cho ta bãi đồng nát đĩa bay của ta rơi, hảo tâm chung tiền mua quan tài chôn ta rồi phải không?

Ta biết ta biết, chuyện này rất khó chấp nhận, nhưng các người cũng phải thông cảm cho hoàn cảnh của bốn giáo chủ.

Ta là phản xuyên không!

Ta xuyên từ quá khứ tới hiện đại !

Mà các người có biết nơi đầu tiên ta đặt chân đến ở thế giới hiện đại này là gì không?

Là bệnh viện!

Tình tiết thật con mẹ nó quen thuộc!

Cơ mà méo quen thuộc đến thế đâu, đi theo lối mòn thì đời ta còn gì là huy hoàng nữa. Bởi vì ta là một nhân vật không tầm thường, tài dung tuyệt đại đến thiên địa cũng phải ghen ăn tức ở, cho nên ta được ưu ái đưa đến một nơi đặc biệt hơn cái bệnh viện tầm thường kia rất rất rất rất nhiều!

Bệnh viện tâm thần = =

Chính nó.

Chính nó và đồng bọn.

Bệnh viện tâm thần, và một lũ đồng bệnh tâm thần.

Bởi vì mới xuyên không, cho nên ta ngu đúng chuẩn ngu của nhân vật mới xuyên không. Tin ta đi, các người phải xuyên không rồi mới hiểu được, cái cảm giác ngu này nó ngu đến dường nào.

Cũng nhờ xuyên không mà ta mới hiểu ra một vấn đề đang nhức nhối trên thị trường hiện nay: vì sao văn xuyên từ hiện đại đến cổ đại lại đắt sô hơn phản xuyên.

Để ta lấy ví dụ cho dễ hiểu. Motif nhai mòn mắt của văn xuyên: Người ở hiện đại bởi vì xe tông/máy cán/nhảy lầu/treo cổ/sặc nước/ngheñ cơm/đọc H mất máu vân vân mà chết, xuyên về quá khứ, dùng kiến thức ở hiện đại để đối phó với người cổ đại lạc hậu, sau đó sẽ có một dàn harem điên đảo ‘hiểu biết’, ‘tài năng’ của người, tung hô người abc xyz lọ chai lọ.

Ta mỗi lần đọc được một truyện nào đó motif tương tự đều không nhịn được mà chửi thề.

Con mẹ nó các người được tiếp thu nền khoa học kỹ thuật tân tiến, giác ngộ tư tưởng vĩ đại của Hồ chủ tịch, chỉ cần ngồi nhà bật máy cảm mạng enter ass Google đại thúc thụ là ra một đồng tuyệt kỹ võ lâm, còn có thể tự học được khẩu quyết đấu khẩu, tuyệt kỹ lướt phím như bay, cả thần công quay tay như gió, so với người cổ đại bọn ta điều kiện thuận lợi hơn n lũy thừa n lần, xuyên không cũng chỉ bối rối hoảng loạn vài chương, sau đó liền lập tức thích ứng như bản thân được phụ mẫu sinh ra thời cổ đại. Thực con mẹ nó quá đơn giản rồi, bảo sao người ta không đổ xô nhau đi viết xuyên không!

Còn phản xuyên không thì sao? Ví dụ minh họa chính là người là một con rùa, người bò bằng bốn chân, ngủ trong mai, ngày đi được vài mét, bùm, đột nhiên người bị biến thành người!

Từ đó có thể suy ra tình trạng của ta, ta đối với hiện đại này một mẩu cũng không biết, tỉnh lại vô cùng hoang mang.

Phi thường phi thường hoang mang.

Thứ gì cũng lạ lẫm, thứ gì cũng nguy hiểm.

Cho nên ta tung chỉ vào bất cứ thứ gì lại gần = v =

Từ vật dụng y tế cho đến bác sĩ y tá, ngay đến cả đồng bệnh luôn miệng nói bản thân là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo Đông Phương Bất Bại, muốn liên minh với ta đánh đuổi đám nhân sĩ Trung Bông lăm le xâm chiếm địa bàn, ta vẫn cứ mang tâm nghi mà tung chỉ.

“Dừng tay, ta là Đông Phương Bất Bại, ta rất mạnh đó, có ý tốt muốn liên minh mà!” Hấn vừa né ta vừa gào lên.

Ta cười lạnh, sát sao theo bước: “Cái gì mà Đông Phương Bất Bại, ngươi là Đông Phương Tất Bại thì có. Mạnh thì sao? Mạnh đến mấy gặp lão tử ta đây cũng tất bại!”

Tiếp đó khỏi nói cũng biết, Đông Phương Tất Bại ban đầu mạnh miệng bao nhiêu, kết cục vẫn là bị ta chính cho thảm bại, ê mặt rút quân về phòng.

Bởi vì nội công của ta quá thâm hậu, cho nên đám bác sĩ y tá trở nên biết điều tránh xa ta hơn, gặp ta liền kính nể không dám nhìn thẳng mặt, cũng không còn tình trạng mặt tái người run miệng lắp bắp gọi “Bệnh nhân Lý Văn Tỷ bình tĩnh” nữa.

Kỳ thực, nghe xong cái tên Lý Văn Tỷ, ta càng muốn tung chỉ.

Một ngày, sau khi ta tung chỉ vào chuông báo cháy, cuối cùng bọn họ cũng hiểu được cái bệnh viện nhỏ bé cơ sở vật chất tồi tài này không thể dung được vị giáo chủ vĩ đại như ta, bỏ qua phương án 50/50 và hỏi ý kiến khán giả, trực tiếp gọi điện cho người thân.

Vậy là, ‘người thân’ của ta đến đón ta trở về, thuận tiện bồi thường những người những vật mà đã ăn phải chỉ.

‘Người thân’ có vẻ rất giàu, ước chừng số đồ ta tung chỉ cũng chất vừa cái phòng bệnh này, số người bị ta tung chỉ đại khái là cả cái viện này, chỉ chờ mỗi viện trưởng chưa bao giờ thấy mặt và bà lao công già được ta thương tình tuổi cao sức yếu bỏ qua. Ta nghĩ, dù sao thế giới lạ lẫm này ta không am hiểu, có hậu phương vững chắc cũng là điều tốt.

Vì vậy ta tạm thời không luyện công một buổi để đợi ‘người thân’ đến diện kiến.

Chiều hôm ấy gió hiu hiu thổi, bệnh viện thực hiện kế hoạch tiết kiệm điện tắt điều hòa, ta ngồi trên giường bệnh, mặc đồ bệnh nhân màu lam, hai tay ôm gối, chăm chú nhìn ‘người thân’ đang trao đổi với bác sĩ bên ngoài cửa sổ...

Thân hình cao ráo, tóc đen cắt tỉa gọn gàng, đeo kính gọng đen, comple màu sẫm, hơi nghiêng đầu cười nhẹ, khóe môi cong lên rất quyến rũ.

Ta nhìn hấn, cười ngu ngơ: Vừa có tiền vừa có sắc, ‘người thân’ cũng không tệ, xem ra ông trời vẫn là không dám bạc đãi ta.

Thế rồi ta nhìn được gương mặt hấn...

Gương mặt khiến chỉ ta gặp một lần liền không thể quên được...

Vĩnh viễn cũng không thể quên...

Hấn đang cười nói với bác sĩ, bất chợt ngoảnh đầu nhìn về phía ta, khóe môi còn dư nụ cười khi nãy đột nhiên cong lên một độ cong nguy hiểm cấp báo động.

Ta nghe tim mình ‘thịch’ một tiếng, nhất thời xúc động máu tăng xông, chưa kịp suy nghĩ đã phi thẳng ra ngoài cửa sổ vận công lao về phía hấn.

Thời điểm xác thực định luật vạn vật hấp dẫn của Newton, ta cuối cùng cũng nhớ ra...

Đây là lần hai...

Ta là tá thi hoàn hồn, thân xác này đứng tấn mười phút còn không chịu được, nói chi đến khinh công...

Lại nhớ ra quên không nói với mọi người một chuyện, thần chỉ ta dùng để oanh tạc cả cái bệnh viện tâm thần này tên là: Tầm huyết chỉ.

(Tìm cái lỗ mà thọc tay vào, tìm cái lỗ mà thọc tay vào... tiếng vang vọng mãi + thanh âm thịt tiếp đất)

Rùa lăm nhảm:

Đoán xem ‘người thân’ là ai = v = Kỳ thực không đoán cũng biết

Chương đầu tiên này tự ta cảm thấy có mùi QT, rất muốn sửa mà không biết nên sửa như thế nào. Thôi chịu khó, từ chương sau sẽ hạn chế dần mà = v =

Bạn đọc nếu để ý thì sẽ nhận ra, trong này Rùa tự mắng mình khá nhiều đồ mặt

2. Chương 2: Mọi Cầu Huyết Trong Đời Ta Đều Bắt Đầu Từ Bại Hoại

Mới đến chương hai thôi ta đã cảm thấy cuộc đời mình thoang thoang bốc mùi máu cún.

Vì sao ta lại nói vậy ư? Bởi vì sau khi rơi vào ***g ngực to lớn đầy mùi thuốc trừ sâu của đất mẹ, ta hôn mê liền ba ngày.

Cho rằng ta học tập tuyệt chiêu của phim truyền hình: trượt chân ngã vào đồng cát phải băng kín cả đầu, ăn chướng vào lưng mà học máu mũi, xe tông một lần làm người thực vật liền ba năm rồi phải không? Đừng hiểu lầm, ta không có phóng đại, ta là một người đứng đắn thẳng thắn hiện tại không được khỏe khoắn, ta là hôn mê thực, nằm viện thực, băng bó cũng thực, không tin có thể tra bệnh án.

Bởi vì...

Ta ngã vỡ đầu, gãy cổ, gãy chân, gãy luôn cả tay.

Không những thế, xương sườn cho Eva cũng gãy nốt không thương tiếc.

Cộng thêm n thương tích khác rất có duyên không vào mặt tiền chính diện, đại khái khi tỉnh dậy, ta có cảm giác mình là chú bướm nhỏ đáng thương rơi vào lưới của yêu tinh nhện, bị quấn kín bằng tơ để tích lũy ăn dần.

Vì sao là là bướm ư? Ta lại quên không tự giới thiệu, tên ta vốn là Hoàng Điệp, không phải là Lý Văn Tý, đề nghị các MM đang theo dõi truyện xóa cái tên này ra khỏi bộ nhớ của mình.

Vì sao lại là bướm nhỏ ư? Bởi vì phụ thân ta cũng tên Hoàng Điệp.

Vì sao phụ thân ta tên Hoàng Điệp mà ta cũng tên Hoàng Điệp ư? Đó là một câu chuyện rất dài rất dài rất dài (lược n chữ 'rất dài').

Phụ thân ta thời trẻ là một tên hoa tâm chính hiệu, hại đời rất nhiều thiếu nam thiếu nữ, thiếu phụ cũng không tha, dù người là con cái nhà lành hay phường đạo tặc, bị ổng nhìn trúng coi như là người bất hạnh, kêu trời cũng bằng không, bởi vì ổng trời bị đui mù ngay từ khi ổng sinh ra đời rồi!

Cũng may một ngày nào đó, ở một xó nào đó Thanh Xương, đôi mắt bị mù bao lâu của ông trời cuối cùng cũng lành lặn, khiến cho phụ thân trúng tiếng sét ái tình với mẫu thân ngay từ lần đầu gặp mặt, cứu rồi biết bao con người đáng thương. Khởi nói cũng biết phần tiếp theo của câu chuyện: hoa tâm nam cải tà quy chính, điên cuồng theo đuổi tình yêu, bất chấp mọi sự phản đối, bỏ qua lễ giáo tiết chế, kiên quyết muốn ở bên người mình yêu đến cùng. Motif quen thuộc, tình tiết quen thuộc, kết thúc tất nhiên cũng quen thuộc. Phụ thân sau năm năm dằng dằng sống chết đeo đuổi cuối cùng cũng rước được mẫu thân về nhà. Mặc dù tân nương là bị bắt trói lên kiệu hoa, nhà vợ khóc ngất là vì đoàn rước dâu đồ sộ gần một nghìn giáo chúng hoàng bào loan đao sáng loáng tập vây quanh nhà, hôn lễ có chút kỳ quặc nhưng dù sao phụ thân cũng đã đạt được ước nguyện, Hoàng Hoa giáo hạnh phúc rước giáo chủ phu nhân về.

Đêm tân hôn, phụ thân hạnh phúc mang thần đan của Hoàng Hoa giáo ra tặng cho mẫu thân. Cả hai đều trong độ tuổi sung sức, năng lực cũng không tệ, mới một đêm thôi mà đã kết tinh tình yêu thành ta.

Ba tháng sau, mẫu thân biết sự tồn tại của ta.

Mẫu thân 'hạnh phúc' đến học máu.

Mẫu thân nổi giận dùm dùm.

Mẫu thân gần như đập nát cả tổng đà Hoàng Hoa giáo.

Mẫu thân giết trường tiên của tả hộ pháp, cướp lấy lợi kiếm của hữu hộ pháp, tịch thu toàn bộ ám khí của trưởng lão, chạy vào tàng kho của giáo lấy ra rất nhiều độc dược đi truy sát phụ thân.

Phụ thân trốn, mẫu thân truy, phụ thân tiếp tục trốn, mẫu thân tiếp tục truy, trốn trốn truy truy, cuối cùng đến khi hoài ta được bảy tháng, mẫu thân vì quá mệt mỏi phải tạm ngừng công việc, phụ thân lúc này mới lẳng xăng chạy về.

“Nương tử, có mệt không?”

“Phụ nhân, uống nước nhé?”

“Ai... Ta sai rồi, bà xã, nằm xuống nghỉ ngơi đi!”

“Bảo bối, đừng đánh, sẽ động thai đó!”

Mặc cho phụ thân lải nhải xun xoe chân chó, mẫu thân vẫn mặt lạnh không nói với phụ thân một lời.

Cứ thế cho đến khi ta được chín tháng, vì tâm tình mẫu thân trong thời gian mang thai không được tốt cho nên sớm chuyển dạ, mẫu thân khó sinh, tình hình vô cùng nguy kịch. Phụ thân một mực túc trực bên cạnh, nắm chặt tay mẫu thân, luôn miệng bảo mẫu thân hãy cố gắng kiên cường, trong khi bản thân mình hai mắt đã nhoe lệ.

Mẫu thân nhìn phụ thân, yếu ớt nói: “Người còn dám khóc, thật mất mặt...”

Mẫu thân chính là kiểu người khẩu thị tâm phi, phụ thân cũng đã sớm quen, vì vậy ổng tự động hiểu ‘người còn dám khóc’ thành ‘đừng khóc nữa’, ‘thật mất mặt’ thành ‘ta đau lòng’, xúc động nắm chặt tay mẫu thân hơn.

“Ta sai rồi, ta sai rồi. Ta xin lỗi, ta không nghĩ người sẽ đau đớn như thế này... Xin người hãy cố gắng cầm cự, vì con chúng ta, vì ta... Sau này... Sau này người muốn làm gì cũng được... muốn chém ta thành trăm mảnh ta cũng cam lòng... nhưng người ngàn vạn lần cũng không được rời khỏi ta... được không... xin người...”

Phụ thân lúc ấy hoàn toàn không chút nào giống Hoàng Diệp Hoàng Hoa giáo chủ một thời náo loạn giang hồ, mẫu thân nói trông ổng lúc đó như đứa trẻ sợ bị bỏ rơi, nước mắt nước mũi tùm lum, bám chặt lấy mẫu thân nhất quyết không rời.

Mẫu thân viền mắt đỏ hoe, mắng: “Ngốc...”

“Phải phải, ta ngốc, ta là tên ngốc nhất trên đời...”

Nhóm bà đỡ bắt đầu sốt ruột.

“Còn... đáng ghét nữa...”

“Người nói đáng ghét vậy thì là đáng ghét...”

Nhóm bà đỡ tiếp tục sốt ruột.

“Lại còn... ngu không ngửi nổi...”

“Không sai, ai ngửi phải ta thì đó là kẻ ngu nhất trên thế gian...”

Nhóm bà đỡ: ... (Giáo chủ, kẻ ngu nhất thế gian ngửi phải ngài không phải giáo phủ phụ nhân sao???)

Mẫu thân vẫn chưa muốn cho ta ra đời, tiếp tục thêu thào: “Còn nữa... ta muốn... lấy tên hai chúng ta... đặt cho con...”

Phụ thân: “Được được, người nói thế nào là thế ấy! Người vất vả mang thai, đã vậy con sẽ theo họ người, tên sẽ lấy tên của ta.”

Nhóm bà đỡ: ... (Giáo chủ, giáo chủ phụ nhân họ Hoàng!!!)

Ta ở trong bụng mẫu thân vô cùng đau lòng.

Đám bà đỡ bắt lương!

Các người đã nhận ra tại sao không ngăn ổng lại!

Ta tức, ta giận, ta muốn chui ra!!!

Vì vậy ta ra sức vắn vẹo, mẫu thân bị ta đập cho đến tắc khẩu không nói được lời nào, cuối cùng cũng nhớ ra việc cần làm lúc này là cấp tốc tổng ra ra khỏi bụng, vì vậy bỏ mặc phụ thân một bên chuyên tâm gào thét sinh đẻ.

Ta vừa ra đời, phụ thân mừng đến rơi lệ, lập tức vớt ta qua một bên cho bà đỡ lăn về phía mẫu thân. Ta tủi thân, khóc oa oa nhắc ổng chú ý đến mình, nào ngờ ổng chẳng những không quay đầu, lại còn phẩy tay nói một câu: “Mang ra ngoài đi, ồ chết.”

Nhóm bà đỡ: ...

Mẫu thân: ...

Nhóm bà đỡ lúi thủi ôm ta đi, vừa đẩy cửa bỗng nghe thấy phụ thân gọi lại. Ta còn tưởng ổng cuối cùng cũng nhớ đến ta, muốn ôm ta, ai dè ổng nói.

“Lập tức thông cáo thiên hạ tiểu giáo chủ ra đời, họ theo phu nhân, tên lấy tên ta. Hừ, đám chính đạo dám rửa lão tử tuyệt hậu, ta phải thông cáo khắp nơi cho chúng tức chết.”

Nhóm bà đỡ: “Nhưng giáo chủ...”

Phụ thân quát mắng: “Còn không mau đi! Bế nó xa ra chút, đau đầu chết đi được. Thời gian này phu nhân phải tĩnh dưỡng, kiểm vú em trông nó đi, đừng để nó làm phiền phu nhân.”

Nhóm bà đỡ: ...

Mẫu thân: ...

Ta lúc năm tuổi được nghe mẫu thân kể lại câu chuyện này: ...

Ta thật đáng thương, ta bị hắt hủi ngay từ khi ra đời!

Ta khóc: “Hu hu hu phụ thân không thương con!”

Mẫu thân ôm ta: “Tiểu Điệp ngoan, phụ thân con là tên khốn đáng chết nhất trên đời, con sau này ngàn vạn lần đừng báo hiếu với hắn.”

Phụ thân đứng góc tường câm nín.

Ta: “Con thềm vào báo hiếu với phụ thân! Con chỉ thương mẫu thân thôi, mẫu thân cũng chỉ thương Tiểu Điệp thôi phải không? Mẫu thân không thương Hoàng Điệp phải không?”

Phụ thân đứng góc tường dở khóc dở cười, trong lòng mắng thầm: Thằng con bất hiếu, tên cha mày mà cũng dám gọi thằng.

Mẫu thân: “...”

Mẫu thân khụ một tiếng: “Tiểu Điệp à, con cũng họ Hoàng tên Điệp đó.”

Ta gật đầu như đã nhớ ra, liền tiếp tục nói: “Là con nói thiếu. Mẫu thân chỉ thương tiểu Hoàng Điệp, mẫu thương không thềm lão Hoàng Điệp!”

Mẫu thân gật đầu cười: “Đúng vậy, ta chỉ thương Tiểu Điệp thôi. Còn Lão Điệp... biến đi.”

Phụ thân nơi góc tường đã mất bóng.

Ta kiễng chân nhìn bức tường trống không sau lưng mẫu thân, cảm khái mẫu thân tài giỏi, cứ như sau gáy còn có một con mắt vậy.

Sau đó ta nhảy vào lòng mẫu thân, tiếp tục hỏi.

Ta: “Mẫu thân, mẫu thân và mẫu thân của Tiểu Hiên đều là mẫu thân, tại sao mẫu thân lại không giống mẫu thân của Tiểu Hiên?”

Mẫu thân nhìn ta dở khóc dở cười: “Con muốn hỏi gì?”

Ta: “Con muốn hỏi mẫu thân rõ ràng là mẫu thân, mẫu thân của Tiểu Hiên cũng là mẫu thân, hai người đều là mẫu thân, tại sao mẫu thân của Tiểu Hiên và mẫu thân không giống nhau? Trong khi đó mẫu thân của Tiểu Tĩnh, Tiểu Hồng, A Đậu cũng là mẫu thân, mẫu thân của Tiểu Tĩnh, Tiểu Hồng, A Đậu đều giống như mẫu thân của Tiểu Hiên, chỉ có mẫu thân của Tiểu Điệp không giống mẫu thân của Tiểu Tĩnh, Tiểu Hồng, A Đậu, Tiểu Hiên. Còn nữa mẫu thân của...”

Cơ mặt mẫu thân giật giật.

Ta hồn nhiên tiếp tục nói: “Tiểu Tĩnh ca cũng nói mẫu thân không giống mẫu thân của Tiểu Tĩnh, Tiểu Hồng, Tiểu Hiên, A Đậu, mẫu thân sinh con ra từ chỗ khác không giống mẫu thân của Tiểu Tĩnh, Tiểu Hồng, Tiểu Hiên, A Đậu, cho nên mẫu thân khác với mẫu thân của Tiểu Tĩnh, Tiểu Hồng, Tiểu Hiên, A Đậu...”

Cơ mặt mẫu thân vẫn giật giật, giấu hiệu co rút ngày càng rõ ràng.

Ta kéo áo mẫu thân, chớp chớp đôi mắt tròn xoe của mình, vô tội hỏi: “Mẫu thân, con chui ra từ chỗ nào vậy?”

Lần này ta còn thấy trên gương mặt xinh đẹp của mẫu thân xuất hiện vài vạch hắc tuyến.

Mẫu thân quả thực sau gáy có tuệ nhãn, cũng không buồn quay đầu đã biết nơi góc tường xa xa kia, phụ thân bại hoại của ta đã trở lại.

“Hoàng Điệp, lại đây. Nói cho Tiểu Điệp biết con từ chỗ nào chui ra.”

Ta thấy phụ thân lúc này mới hề hề lại gần, cúi người ôm lấy mẫu thân, ôm luôn cả ta vào lòng.

“Tiểu Điệp ngoan, mẫu thân con không giống mẫu thân của người khác, bởi vì mẫu thân con rất đặc biệt, cho nên con chui ra cũng từ một nơi rất đặc biệt. Con xem, con mới năm tuổi mà đã thông minh xinh xắn như vậy, so với Tiểu Tĩnh Tiểu Hồng Tiểu Hiên A Đậu cái gì cũng hơn vài phần, chứng tỏ người chui ra từ nơi đó là nhân trung chi long, hạc giữa bầy gà. Con thấy mẫu thân của con lợi hại không?”

Phụ thân bại hoại của ta cười đến là bại hoại. Đáng thương cho ta lúc đó còn nhỏ, hoàn toàn không nghĩ ngờ nộ cười bại hoại của phụ thân, còn hồn nhiên cho là thật.

“Mẫu thân quả nhiên lợi hại, chỗ đó cũng mẫu thân cũng lợi hại!”

Sau đó phụ thân bị mẫu thân đuổi ra khỏi phòng một tháng trời, báo hại đêm nào ổng cũng chen chúc lên giường ta ngủ, có đuổi cũng mặt dày không chịu đi.

Đến khi lớn hiểu chuyện, ta cuối cùng cũng cảm nhận được sâu sắc mối hận không thể tự tay băm chết phụ thân của mẫu thân.

Mẫu thân ta... là nam...

Thần dược của Hoàng Hoa giáo... là thuốc khiến nam nhân sinh được em bé...

Ta... là chui từ cái chỗ ‘áy áy’ mà ra...

Cái gì mà ‘nhân trung chi long’, cái gì mà ‘hạc giữa bầy gà’, ta nhiều lần nghĩ lại chỉ muốn đánh cho ổng thành ‘nhân trung chi long’, ‘hạc giữa bầy gà’ luôn.

Tội nghiệp mẫu thân, tội nghiệp ta...

Bại hoại như phụ thân, chính đạo rửa ổng tuyệt hậu là phải! (Nhưng đáng tiếc cuối cùng ổng cũng không tuyệt hậu, còn sinh ra một giáo chủ uy vũ như ta nữa, huhu, không biết đây là bất hạnh hay may mắn của đời ta đây... Rùa: Người chắc người là uy vũ chứ không phải bại hoại?)

A, hình như chương này ta lạc đề hơi xa thì phải.

Nói tóm lại, đời ta sinh ra đã thoang thoảng mùi cầu huyết, đến khi toàn thân bằng bó kín mít, như con bướm nhỏ sa vào mạng nhện giấy thế nào cũng không ra, lại nhìn thấy gương mặt kia, ta cuối cùng cũng chạm tới được đỉnh cao của cầu huyết trong đời.

Hắn ta từ tốn đẩy cửa, từ tốn đóng cửa, từ tốn lại gần, từ tốn đứng bên giường từ trên cao nhìn xuống ta cả người quần bằng kín mít, từ tốn nở nụ cười so với phụ thân bại hoại của ta còn bại hoại hơn gấp ngàn lần. Nụ cười ấy, mỗi lần nhớ lại đều khiến da gà da vịt ta đua nhau rơi đầy đất.

Hắn: “Chào.”

Ta: “...” Chào cái mẹ người!

Hắn: “Ta là Trường Hành chân nhân, còn nhớ ta chứ?”

Ta: “...” Có đi đầu thai cũng không quên được người!

Hắn: “Người đến thế giới này cũng hai năm rồi, tính khí chẳng những không thay đổi, lại còn không chút thích ứng với thời đại. Báo hại ta khổ tâm tốn tiền đưa người đến bệnh viện tâm thần hi vọng giúp người dễ dàng làm quen với thế giới mới.”

Ta: “...” Con mẹ người lão tử nhớ rồi, là người tổng ta đến cái nơi chết bầm ấy. Người cứ chờ đấy, thù này không trả lão tử không làm người!

Hắn: “Từ bây giờ ta sẽ dạy người làm quen với thế giới. Người sau này không được xưng hô như cũ nữa, phải xưng tôi, gọi ta là anh. Ta ở thế giới này tên Lý Vũ Nam, người tên Lý Văn Tỷ, nhớ chưa?”

Ta bị ai ba chấm: “...” Con mẹ người không công bằng, tại sao người đến cái tên cũng hơn ta!

Hắn lập tức thay đổi cách xưng hô như để dạy ta: “Từ giờ tôi là anh trai của cậu, cậu bị thương rất nặng, phải nằm viện một thời gian. Nhớ, những thứ đồ ở đây không được phá, cũng không được dọa người, nếu cậu ngoan ngoãn điều trị khỏi bệnh, tôi sẽ đưa cậu đến một nơi tốt hơn. Ngược lại, nếu cậu còn phá phách không chịu học tập, đừng trách tôi đưa cậu lại bệnh viện tâm thần.”

Hắn nghiêm giọng nói, trên gương mặt vẫn là nụ cười bại hoại nhẹ nhàng. Ta ngứa mắt trừng trừng hắn. Người dọa ai? Về bệnh viện tâm thần thì về bệnh viện tâm thần, nói cho người hay lão tử ở đó là bá chủ rồi, ta còn sợ gì nữa!

Trường Hành không hiểu sao đột nhiên cười quỷ dị, hơi cúi người xuống hạ giọng nói với ta.

“Nhóc con, tôi biết đọc suy nghĩ đó.”

Nhóc cái mẹ người! Tưởng đọc được suy nghĩ là hay lắm hả! Lão tử đang chửi người trong lòng đó, lão tử lôi cả tổ tông mười tám đời nhà người ra chửi này, người làm gì được lão tử!

Trường Hành vẫn cười.

“Có biết tổ tông mười tám đời nhà tôi gồm những ai không?”

Ta đương nhiên không biết, nói là chửi tổ tông mười tám đời nhà hắn thực chất cũng chỉ là ‘ta rửa tổ tông mười tám đời nhà người XXX’ là cùng. Nhưng mà ta không chịu kém thế, trừng mắt nhìn lại, tỏ vẻ lão tử thêm vào biết.

Trường Hành kéo ghế ngồi xuống bên giường, rót một cốc nước điềm đạm uống, sau đó mới bắt đầu nói.

“Kỳ thực tôi cũng không nhớ rõ mười tám đời, cùng lắm là nhớ được hai ba đời thôi. Cậu nhắc đến làm tôi đột nhiên nhớ ra trí nhớ của bản thân mình về dòng họ nhà mình thực ít ỏi, để tôi động não nghĩ lại chút. Đời đầu tiên thì nhớ, là Ngọc Dương chân nhân, ngài...”

Sau đó ta trợn trắng mắt nhìn hắn ngồi ba hoa về dòng họ huy hoàng nhà mình. Từ họ tên phong hàm đến công tích, tât tốt tât xấu, quan hệ công khai đến quan hệ vụng trộm cũng kể ra hết, thỉnh thoảng còn ngưng lại uống cốc nước cho thông cổ mát họng, càng nói càng hăng, cứ như thể đời này của hắn chưa được mở miệng nói bao giờ vậy. Ta nghĩ tới Trường Hành nói hắn có khả năng đọc được suy nghĩ, vì vậy điên cuồng gào thét trong lòng bảo hắn dừng lại, nhưng có vẻ hắn nhớ về gia tộc mình quá mức nhập tâm, mặc kệ ta gào thét rên rỉ cầu xin thế nào hắn vẫn thao thao bất tuyệt không ngừng. Đến khi hắn kể tới đời thứ mười một, ta cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hô hấp trở nên khó khăn, mắt hoa đầu váng, còn cảm thấy có thứ gì trào ra từ khóe miệng, máy đo nhịp tim kêu títt títt liên hồi, lúc này cứu tinh của đời ta mang danh y tá cuối cùng cũng xuất hiện.

“Cấp cứu!”

Cứ thế một đám người vây quanh cấp cứu cho ta, Trường Hành lùi lại nhường chỗ, ta cũng không thấy được hần nữa, mất tối dần lâm vào hôn mê, trước khi mất đi ý thức còn không quên lời tổ tông nhà hần ra hỏi thăm nữa, chỉ ít thì lúc này bị tra tấn lỗ tai ta cuối cùng cũng nhớ được vài cái tên rồi!

Rùa lảm nhảm:

Ha ha, kỳ thực ta không thích sinh tử văn, vốn định viết mẫu thân của Tiểu Điệp là nữ, không hiểu sao đột nhiên lại muốn viết thành nam. Có lẽ là dạo này ta ăn tạp nhiều nên nhầm rồi

Tiểu công của ta là một người rất đường hoàng đoan chính, hoàn toàn không có bại hoại như Tiểu Điệp nói, ngàn vạn lần đừng để ấn tượng cá nhân của Tiểu Điệp làm lu mờ ánh sáng tuyệt vời tỏa ra từ tiểu công. Ta thích Tiểu Điệp gọi tiểu công của mình là Trường Hành hơn, gọi như vậy như là để nhắc nhở Tiểu Điệp ghi nhớ cuộc gặp gỡ đầu tiên trong cảnh mưa rơi lãng mạn và hai bát tiết chó, đây cmn chính là định mệnh mà >.< (tiểu=“” điệp=“” phải=“” rồi,=“” định=“” mệnh=“”>

3. Chương 3: Mọi Sự Quan Tâm Chăm Sóc Dành Cho Ta Đều Đến Từ Bại Hoại

Ta phải nằm viện liên ba tháng.

Ba tháng này, Trường Hành vẫn đều đều đến thăm ta, còn mang thêm một số thứ đến phục vụ công tác dạy học.

Cuối cùng khi kết thúc khóa bồi túc văn hóa ba tháng của Trường Hành, ta chống gậy rời bệnh viện, trong đầu cũng tiếp thu được một số thứ hần sống chết nhồi vào.

Tỷ như, cái hộp trên tường chứa biết bao người kia gọi là TV, không được Tầm huyết chỉ nó.

Tỷ như, hai cái lỗ nhỏ nhỏ xinh xinh kia là ổ điện, Tầm huyết chỉ nó là đi cấp cứu liền.

Tỷ như, cái người mũi to mặt dữ kia là y tá chăm sóc ta, lỗ mũi nàng không phải để Tầm huyết chỉ.

Hoặc tỷ như cái đĩa mặt ngu ngu trong gương kia là mình, muốn Tầm huyết chỉ chết nó, trước hết phải tự chọc vào mặt mình.

Nói tóm lại, nhờ khóa bồi túc văn hóa của Trường Hành, ta làm quen được rất nhiều thứ thuộc về hiện đại. Tuy nhiên ‘rất nhiều thứ’ mà ta làm quen được đó cũng chỉ là một phần nhỏ thôi, thế giới này còn rất nhiều thứ đáng sợ hơn nhiều.

Như con quái vật đen sì sì trước mặt ta chẳng hạn.

Trường Hành tiến về phía trước dễ dàng kéo cánh nó ra, quay lại nhìn ta.

“Vào đây.”

Ta đứng im chỗ, sống chết không vào.

Trường Hành thở dài, lại gần vòng tay qua eo đỡ ta nhẹ giọng dỗ dành: “Đây là ô tô, là một phương tiện đi lại, giống như kiệu đó, nhưng đi không xóc như kiệu đầu, thoải mái lắm. Ngoan, lên nào.”

Ta nửa tin nửa ngờ nhìn hần, thấy bản mặt bại hoại của hần lộ vẻ ân cần, cuối cùng cũng nghe lời hần chui vào.

Ngồi an ổn trong xe, Trường Hành còn cẩn thận thắt một cái dây buộc ta vào ghế, ta hừ hừ nhìn hần.

“Sợ lão tử chạy mất sao?”

Trường Hành không đáp, xoa đầu ta cười cười, sau đó hấn lui người lại, ‘rầm’ một tiếng đóng cánh của con quái vật lại khiến ta giật thót. Đây là rắn đe ta sao? Đáng hận, đã trói ta còn thị uy với ta, đáng hận! Nhất định một ngày nào đó ta phải cắn đứt cổ hấn mới hả dạ!

Trường Hành đi vòng qua mũi con quái vật, mở cái cánh bên kia của nó ra chui vào. Thấy ta trừng trừng nhìn hấn, hấn chỉ cười.

“Lại nghĩ lung tung.”

Sau đó con quái vật dần chuyển động.

Ta cảm thấy cả người căng thẳng, con quái vật này di chuyển thật lạ, bên ngoài cũng có thật nhiều quái vật, có con đi chậm rì rì mà có con lao vun vút, lại còn đủ loại màu sắc, thực khiến người ta sợ hãi.

Chẳng những thế, trong người ta chợt dấy lên cảm giác kỳ quái. Đầu tiên là văng đầu, sau đó bụng cuộn lên, bắt đầu cảm thấy buồn nôn. Ta gắng nhịn, mặt mày tái mét đi, chân tay cũng lạnh buốt. Lúc Trường Hành chú ý tới ta, mặt ta đã cắt không còn giọt máu nào rồi.

“Sao vậy? Chỗ nào khó chịu?” Trường Hành lo lắng hỏi.

Ta nhìn hấn, vừa định nói cho hấn biết ta không ổn, ai ngờ vừa hé miệng ra, hai cái chân giò muối vừa ăn trong bệnh viện cứ như tuột van phun hết ra ngoài.

Sau đó ta thấy đầu quay quay, người vô lực.

Sau đó ta thấy vẻ mặt lo lắng của Trường Hành ghé sát lại gần.

Sau đó ta còn nôn thêm mấy lần nữa mới được ra khỏi bụng con quái vật đó, cảm giác hít được không khí trong lành, còn được người ta bế lên.

Sau đó ta lại hôn mê.

Ta biết ta biết, các người lại đang phỉ nhổ ta không đáng làm nam tử hán đại trượng phu, đến đi xe cũng say đến hôn mê bất tỉnh.

Hừ hừ, các người phải nghĩ đến hoàn cảnh sống của ta trước kia chứ!

Hừ hừ, tất cả là tại Trường Hành, là hấn lôi ta vào bụng con quái vật đó!

Hừ hừ, Trường Hành đáng hận, ta lại ghi thêm thù mới với người!

Say xe là trải nghiệm kinh khủng nhất từ khi ta đến thế giới này, đến khi tỉnh lại đầu vẫn còn choáng váng, cả người bải hoải, đến ăn cũng không ăn được.

Trường Hành bưng bát cháo thịt lên cho ta, ta thều thào nói không ăn, hấn vẫn nhất quyết dựng ta dậy bắt ta ăn bằng được.

Ta oán hận ăn hết bát cháo, uống thuốc hấn đưa, sau đó trèo lên giường ngủ thêm một giấc, hôm sau quả nhiên tỉnh táo có sức lực hơn hấn.

Lúc này ta mới kịp đánh giá căn phòng mình đang ở. Đồ đạc trong này ta vẫn còn chưa biết toàn bộ, nhưng đại khái cũng nhận biết được vài thứ. Phòng so với phòng bệnh lớn hơn rất nhiều, sơn tường màu vàng nhạt, rèm cùng khăn trải cũng theo tông màu vàng. Cái giường ta đang nằm so với giường trong bệnh viện to gấp ba, gối êm, đệm đàn hồi, đến vỏ gối vỏ chăn cũng đều làm bằng lụa cao cấp. TV so với TV ở bệnh viện bề mặt cũng lớn hơn, độ dày lại mỏng. Còn kia là đèn, kia là điện thoại, kia là ổ điện, kia là bồn cầu,... Nói chung, so với bệnh viện, nơi này điều kiện vật chất hơn rất nhiều!

Ta lò dò xỏ dép vào bước ra khỏi phòng, bên ngoài là một cái hành lang lớn, thảm trải êm ái, bước đi cũng không nghe thấy tiếng động. Ta đi chậm chậm từng bước, đến được chỗ cầu thang, nhìn xuống bên dưới thấy một căn phòng so với phòng ngủ còn xa hoa tráng lệ gấp đôi.

Trên ghế có một người đang ngồi đọc báo, tóc đen chải gọn, đeo kính gọng đen, mặc áo len màu café, cái cổ trắng trắng lộ ra khiến người ta ngứa răng muốn gặm một miếng.

Người này là Trường Hành, là tên thần kinh chân nhân hất hai bát tiết chó vào mặt ta rồi kéo ta đến thế giới này, cũng là người tống ta vào viện tâm thần hai năm, ba tháng trước mới lôi ta ra chăm sóc chỉ bảo.

Theo lý thuyết thì lúc này ta hẳn phải là đứng ngây ra ngắm vẻ đẹp tinh khôi của mỹ nam buổi sáng sớm sau đó động tâm thích hẳn, nhưng thực tế thì ta chỉ nhìn một lúc thôi, tâm cũng không động lắm, căn bản ta nhìn mẫu thân xinh đẹp của ta quen mắt rồi, có câu ‘từng gặp biển xanh sao còn rung động trước sóng nhỏ’, đạo lý này quả nhiên đúng. Mẫu thân xinh đẹp của ta mới là biển, Trường Hành, chỉ là sóng nhỏ thôi!

Ta chậm rì rì bò xuống dưới, chậm rì rì ngồi trước mặt Trường Hành, đợi hẳn chậm rì rì đọc xong báo mới ngẩng đầu lên nhìn ta.

“Sao dậy sớm vậy?”

“Hê hê... ngủ không được...”

Ta tự nhiên lại nói lấp.

Được rồi, theo lý thuyết thì đây là phản ứng tất yếu của việc hậu trúng tiếng sét ái tình, lúc này da mặt dày của ta hẳn phải hiện lên chút tia hồng hồng ám muội. Nhưng mà không! Ta chỉ đơn thuần là nói lấp thôi, mặt cũng vì dày quá nên vẫn trơ trơ như cũ. Vì vậy vẫn tiếp tục nói lấp.

“Trường... Trường Hành. Chúng ta nói chuyện... chút được không?”

Trường Hành bỏ báo xuống, gọi người giúp việc pha cho ta cốc sữa, còn mình nhắc tách trà trước mặt lên nhấp một ngụm vô cùng tao nhã.

“Nói chuyện gì?”

Ngữ khí đều đều, nụ cười cũng nhàn nhạt, cộp mác thương hiệu Trường Hành.

Ta xoắn xoắn vạt áo ngủ, tự nhiên lại có cảm giác mình sao mà giống tân nương mới gả thế này.

“À... Ta muốn hỏi... Sau này chúng ta thế nào...”

“Thế nào là thế nào?” Trường Hành bật cười, vẫn là nụ cười bại hoại cộp mác riêng của hắn, cảm giác bại hoại cũng khác hẳn so với nụ cười bại hoại của phụ thân.

“Thì là... Ta đến thế giới lạ lẫm này cái gì cũng không biết... Người lại giúp ta trị thương, dạy ta những điều mới... Bây giờ còn đưa ta về đây... Người tóm lại là có ý gì?”

Ta nói năng lộn xộn, bản thân cũng tự cảm thấy ý tứ mình nói khó hiểu chết, nhưng cũng không biết diễn tả thế nào. Mà hắn cứ nhìn chằm chằm ta qua mắt kính làm ta không được tự nhiên, đảo mắt như rang lạc tránh hắn.

Trường Hành cúi đầu, đẩy gọng kính. Ta có cảm giác mắt kính của hắn lóe lên ánh sáng, sau này đọc manga mới biết, khi nào đưa cận đẩy gọng kính lóe sáng lên như vậy chính là lúc nó sắp lộ ra nguy hiểm rồi.

Quả nhiên, Trường Hành nói: “Ý cậu là muốn hỏi cuộc sống của cậu sau này sẽ thế nào?”

Ta nghĩ nghĩ chút, gật đầu. Ý của ta hóa ra chỉ cần tóm một câu là nói ra được.

“Không phải tôi đã nói rồi sao, cậu là em trai tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm nuôi dưỡng cậu, cậu không cần làm gì hết, chỉ cần ở nhà chơi thôi.”

Không hiểu sao một câu đơn giản này ta lại nghe thành ‘Cậu là tân nương của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm nuôi dưỡng cậu, cậu không cần làm gì hết, chỉ cần ở nhà sinh con thôi’.

Rùng mình một cái, câu này thoang thoảng mùi bại hoại của phụ thân, quả nhiên tấm gương đen tối của phụ mẫu đã ảnh hưởng đến tâm hồn non trẻ của ta. Thật đáng sợ mà!

“Chỉ thế thôi?” Ta hỏi.

“Chỉ thế thôi.” Hắn khẳng định.

Như thế thì buồn chết ta!

Ta khóc thầm trong lòng. Hắn đây là giam cầm ta, trắng trợn giam cầm!

Nhớ lại ta của trước kia đi lại trên giang hồ dấy lên tinh phong vũ bão, thiên hạ không ai không biết đến cái tên Hoàng Diệp (mặc dù bọn họ vẫn lầm ta phụ thân trẻ mãi không già), ta uy vũ một thời như thế, vậy mà giờ chỉ có thể Ở-NHÀ-CHƠI???

Ta không can tâm! Ta không phục!

“Chỉ có thể ở nhà?”

Gật đầu kiên định.

“Không được ra ngoài?”

Gật đầu kiên định.

“Vì sao?”

Ta hỏi câu này, Trường Hành nghiêng đầu như cân nhắc suy nghĩ, khiến ta thật muốn lao vào vặn ngược cái đầu hắn lại, đang lúc nói chuyện tử tế lại dám bày ra mặt đẹp quyến rũ ta, đáng hận!

“Cậu ra ngoài rất nguy hiểm.” Hắn nói.

Ta tức mình: “Cái gì mà nguy hiểm, bổn giáo chủ ta đây một thân võ công cái thế, tài trí hơn người, ai dám đụng vào ta?”

Trường Hành nhìn ta bằng ánh mắt thông cảm: “Không phải nói cậu nguy hiểm, mà là cậu ra ngoài tính mạng người khác nguy hiểm.”

Thấy ta sắp bùng nổ, Trường Hành vội vàng nói tiếp.

“Đây là hiện đại, không phải cổ đại. Ở đây con người đều bình đẳng như nhau, mạng người vô cùng đáng giá, không phải muốn chém muốn giết là có thể tùy tiện làm. Ở đây có pháp luật, cậu làm sai, cậu sẽ bị phạt, cậu giết người, cậu phải đền mạng. Ở đây khoa học kỹ thuật phát triển, dù võ công cậu có giỏi đến đâu, chỉ sợ chưa lại gần người ta đã bị bắn chết rồi. Ở đây có...”

Sau đó lại là liên khúc làm nhảm do ca sĩ Trường Hành thể hiện. Quả nhiên là người làm nhảm có kinh nghiệm thâm niên, giọng nói cũng đầy từ tính, chẳng mấy chốc đã khiến hai mí mắt của ta dần dần khép lại. Ta còn thầm thấy quái, rõ ràng ta mới ngủ dậy, tinh thần lẫn thân thể đều sáng khoái minh mẫn, hắn mới nói có vài câu cư nhiên đã lại buồn ngủ rồi. Phải chăng đây là tuyệt kỹ của chân nhân?

“Cậu có nghe tôi nói không vậy?”

Đang lúc lơ mơ chuẩn bị rơi vào giấc ngủ, đột nhiên lại bị Trường Hành gọi tỉnh lại.

Ta ngồi thẳng lại, dụi dụi mắt, làm bộ như không có gì chăm chú nhìn hắn.

“Ta thực sự không thể chịu được ở trong nhà.”

Ta thành thực nói. Bất ta chỉ ngồi yên một chỗ, ta thực sự không chịu được. Ngày trước ở bệnh viện tâm thần còn có đám đồng bệnh giải sầu, giờ về nhà Trường Hành thực nhằm chán, cả căn nhà rộng lớn như vậy chỉ có vài người, ta không buồn chết mới là lạ.

Trường Hành xấu xa lại đọc suy nghĩ của ta, mỉm cười bại hoại: “Cậu sẽ sớm tìm thấy niềm vui ở đây thôi.”

Quả nhiên, một tháng sau, Trường Hành nhắc đến chuyện ra ngoài, ta một mực nghiêm túc từ chối.

“Ta cảm thấy bản thân thân thủ chưa tốt lắm, vẫn cần ở nhà bế quan tu luyện, người đừng làm phiền.”

Trường Hành nhin cười, nhìn ‘bí kíp võ công’ trên giường ta, theo thói quen xoa xoa đầu ta rồi rời đi.

Hắn vừa đi, ta lập tức đóng cửa phòng, nhảy tót lên giường tiếp tục cái gọi là ‘luyện công’ của mình.

Sau này mỗi lần nghĩ lại, ta cảm thấy Trường Hành và phụ thân thập phần bại hoại như nhau. Phụ thân lấy bí tịch võ công dụ ta thôi bám lấy mẫu thân, Trường Hành lấy game online dụ ta thôi đòi ra ngoài. Hai

kẻ bại hoại như nhau, quả nhiên nguyên do tiến hành, phương thức thực hiện, kết quả thu được cũng như nhau!

Chỉ đáng thương ta, bị hai tên bại hoại ấy cải tạo, trước kia cường luyện công, bây giờ nghiện điện tử, đáng hận, cuộc đời ta sao lại thành thế này!!!

Rùa lảm nhảm:

Có ai thấy tim hường ta thả? (Tim hường: Ủa, ta được thả ra rồi ư?)

Gió thổi tim hường ta đến chốn nào? (Gió: Lão tử vô tội!)

Sau đây là phần phỏng vấn nho nhỏ do đài Con Rùa Lười thực hiện.

Rùa: Hề hề, Tiểu Điệp, giờ mới nhận ra cuộc đời mình rất thảm sao?

Tiểu Điệp (phấn nộ): Ta không can tâm, ta muốn vùng dậy đấu tranh, ta muốn khởi nghĩa!

Rùa: Muốn chống lại Trường Hành?

Tiểu Điệp (vẫn rất phấn nộ): Phải! Trường Hành tên bại hoại! Dám đầu độc lão tử! Lão tử phải liều chết với hắn!

Rùa: Được, chương sau cho người liều chết với hắn. = v =

(Trường Hành: Ta có dự cảm không được tốt cho lắm.

Rùa: Dự cảm của người đúng lắm! Bệnh cũ của ta tái phát rồi = v =

Trường Hành : ... lặng lẽ đi mua tiết chó)

4. Chương 4: Hạnh Phúc Của Đời Ta Chính Là Bại Hoại

Kỳ thực chương ta mong đợi nhất cuối cùng cũng tới rồi.

Vì sao ư? Bởi vì chương này sẽ có màn ta liều chết với Trường Hành! Ta phải trả thù! Trả thù hắn hất tiết chó vào mặt ta! Trả thù hắn tống ta vào viện tâm thần! Trả thù hắn đầu độc ta bằng điện tử!

Vì vậy ngày ngày ta đều hăng hái chờ thời cơ sống mái với hắn đến. Ta nguyên bản hùng hực húng trí chờ, sau đó là mòn mỏi chờ, cuối cùng cũng quên khuấy mất mình phải chờ.

Tác giả đáng hận!

Trường Hành đáng hận!

Các người đừng vội bênh Trường Hành rằng ta mắng oan hắn, hắn quả thực đáng hận, đáng hận hơn tác giả gấp ngàn vạn lần.

Một buổi sáng đẹp trời, nắng sớm tinh khôi, chim hót líu lo, trăm hoa khoe sắc, ta từ trên chiếc giường êm ái tỉnh lại.

Mở mắt ra nhìn xung quanh, lại tiếp tục nhắm lại ngủ tiếp, bất chợt lại cảm thấy có cái gì không đúng.

Ta đang ôm cái gì? QAQ

Gối ôm? Không phải? Gối ôm sao biết thở?

Khẽ khẽ động mình, lại QAQ

Quần áo của ta đâu? Quần áo của 'gối ôm' đâu?

Mông ta sao lại đau thế này?

Hít sâu một hơi, điều tiết hơi thở, bình tĩnh bình tĩnh, từ từ mở mắt ra xem nào.

Mí mắt từ từ nhấc lên, đầu tiên là nhìn thấy khung cửa sổ lộng gió, tấm rèm màu xanh lam đang vui sướng tung bay trên sự hoảng loạn của ta thông báo: Đây không phải phòng ta, đây là phòng Trường Hành!

Tiếp đó tầm nhìn rộng mở, liền thấy một khuôn ngực trắng trẻo, còn có vài vết cào hồng hồng mờ ám, tìm ta đập thịch một cái, có cảm giác như mình sắp tắc thở đến nơi rồi.

Lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, cái mặt ta không muốn nhìn thấy nhất lúc này lại phóng đại ngay trước mắt, khiến cho ta nhớ lại cảm xúc lần thứ hai gặp lại hắn, trong người như bốc lên một ngọn lửa mãnh liệt.

“Trường Hành, lão tử bóp chết ngươi!”

Ta tự nhận bản thân mình thông minh cơ trí hơn người, điều này không có ngoa. Thường thì khi ta nói bóp mọi người sẽ nghĩ ngay đến bóp cổ hoàn toàn trong sáng, nhưng thông minh cơ trí như ta thêm vào dùng phương pháp tâm thường ấy với tên *** tặc bại hoại này.

Ta bóp, nhưng là bóp chết ‘tiểu đệ đệ’ hắn!

Quả nhiên Trường Hành đau đến mức méo mặt tỉnh lại, liền thấy ngay ta đầu bù tóc rối, mắt long sòng sọc lên sống chết túm chặt lấy ‘tiểu đệ đệ’ của hắn, tùy thời tùy lúc có thể cắt đứt sinh mệnh của nó bất cứ lúc nào.

“Tiểu... Tiểu Đệ...”

Hiếm có khi được nghe Trường Hành chân nhân lắp bắp nha! Ta khinh bỉ không thèm đáp, tiếp tục mục tiêu bóp chết hắn.

Nhớ lại trước đây ta và hắn không thù không oán, hắn đột nhiên lại nhảy ra đập ta đến thế giới này...

Nhớ lại hắn vứt ta trong bệnh viện tâm thần, hại ta không điên cũng suýt thành điên thật...

Nhớ lại thời gian sống chung, hắn cứ nhìn ta cười bại hoại y như phụ thân nhìn mẫu thân, mà ta lại đơn thuần cho rằng hắn chỉ là bại hoại quen rồi nhất thời không thể thay đổi...

Nhớ lại đêm qua, còn nói cái gì mà chúc mừng sinh nhật ta, khiến ta cảm động, một mực không muốn uống nước ngọt nữa mà uống rượu cùng hắn...

Ta cho rằng hắn tốt với ta là vì thực lòng coi ta như đệ đệ mà chăm sóc, nào có nghĩ đến tâm cơ của hắn. Bại hoại chung quy vẫn là bại hoại, giống như phụ thân luôn miệng nói một tháng chỉ ba lần, ấy vậy mà đêm nào cũng nghe thấy trong phòng ngủ những tiếng a a ư ư đỏ mặt, báo hại mẫu thân không luyện được võ, suốt ngày chỉ có thể ngồi dưới gốc mai đọc sách!

Đáng hận! Ta lại cư nhiên vì tên bại hoại như hắn mà đau lòng!

Ta cảm thấy bản thân giống như một con heo, được chăm nuôi một thời gian vỗ béo, sau đó bị mang đi ăn sạch.

Ta là tên ngốc! Bị ăn mới thấy đau lòng!

Ngốc!

Đại ngốc!

Không biết từ lúc nào ta đã buông tha cho ‘tiểu đệ đệ’ hắn.

Không biết từ lúc nào gương mặt ta đã đăm lệ.

Không biết từ lúc nào hắn đã ngồi dậy ôm ta vào lòng.

“Tiểu Đệ ngoan, đừng khóc, là anh sai. Anh xin lỗi. Đừng khóc nữa được không...”

Thanh âm từ tính của hắn vang bên tai, ta nghe mà thấy đau lòng, càng khóc dữ hơn.

“Trường Hành... ngươi là tên khốn... Ta tin tưởng ngươi như thế... Ngươi cư nhiên lợi dụng ta... Ngươi... Khốn nạn...”

Ta khóc ngày càng dữ, nói cũng không được một câu trọn vẹn, chỉ biết khóc nấc lên trong ngực hấn. Trường Hành vẫn kiên nhẫn dỗ dành ta, nhưng hấn nói cái gì ta cũng không muốn nghe, ta chỉ muốn khóc mà thôi.

Ta đau lòng.

Ta đau lòng vì trong mắt ta, hấn là Trường Hành chân nhân, dù mặt hấn có bại hoại bao nhiêu, ta vẫn cho rằng hấn là người tốt.

Lòng tin sụp đổ, còn đau đớn hơn bất cứ vết thương nào.

Thương tích ngoài da có thể dùng thuốc chữa lành, nhưng thương tích trong lòng, thứ gì sẽ chữa lành cho ta?

“Tiểu Điệp, em nghe anh nói.”

Trường Hành kéo ta ra khỏi ***g ngực hấn, giữ lấy hai vai để ta đối diện với hấn. Gương mặt hấn có chút nhợt nhạt.

“Em lại hiểu lầm gì rồi phải không?”

Ta ngược đôi mắt sưng húp của mình lên nhìn hấn, cảm thấy rất phần nộ.

Gương mặt hấn đẹp như thế, hấn dịu dàng như thế, hấn còn là chân nhân, vậy mà hấn dám làm không dám nhận!

Ta nhìn lầm hấn rồi! Ta nhìn lầm hấn rồi!

Chạm vào ánh mắt tức giận ngập lệ của ta, Trường Hành chỉ thở dài một tiếng. Ta còn chưa kịp quát hấn thở dài cái gì, hấn đã cụng đầu sát vào đầu ta, một tay giữ gáy ta cố định.

“Đừng động.”

Ta có ngu mới không động.

Ta gào lên trong lòng, vừa định giãy ra khỏi hấn, trước mắt đột nhiên cảnh tượng tối qua xuất hiện.

Hấn nói chúc mừng sinh nhật ta, còn đặc biệt mua cho ta bánh kem. Ta vui vẻ thổi nến, hấn mỉm cười nhìn ta, chúng ta cùng nhau cụng ly, nhưng ly của hấn là rượu, của ta lại là nước ngọt.

Sau đó ta thấy hấn uống, cũng tò mò vươn tay lấy ly của hấn, ngấp thử một ngụm.

Hấn bắt gặp ta trộm uống, bèn lấy cái ly lại, nói ta chỉ có thể uống nước ngọt thôi.

Ta tất nhiên không chịu, nhõng nhẽo một hồi, cuối cùng hấn bị ta lừa đi lấy nước chanh, hấn vừa quay đi, ta vồ vội lấy chai rượu trên bàn, tu một hơi hết sạch.

Hấn quay lại, ta dưới tác dụng của rượu bắt đầu lơ mơ rồi.

Hấn thấy ta không ổn liền lại gần, ta nhân lúc hấn cúi người, túm lấy vai hấn, kéo hấn xuống hôn lên môi hấn.

Hấn ngây ra không biết làm gì, ta cố gắng đến mấy cũng không cạy được môi hấn, đành phải buông ra, rơm rớm mắt nhìn hấn, nói một câu mà sau này nghĩ lại ta muốn độn thổ ngay cho rồi.

“Trường Hành, người không thích ta sao?”

Trường Hành lặng đi không đáp.

Ta nước mắt lưng tròng, nhìn hấn như con cún bị bỏ rơi, nghèn nghẹn nói.

“Nhưng mà ta thích người.” Ta nghe thấy thanh âm mình run rẩy “Trường Hành, em thích anh. Đạo này anh cứ đi sớm về muộn, đến tận khi đi ngủ mới gặp được anh, anh là thấy em phiền phức vướng víu nên lạnh nhạt với em sao? Trường Hành, mấy hôm nay em làm loạn chỉ là muốn anh chú ý đến em thôi, anh đừng giận được không? Em sẽ ngoan mà. Trường Hành, em thích anh, em thích anh nhiều lắm. Em phải làm thế nào? Trường Hành, anh không thích em sao?”

Lúc ta gấp đến mức nước mắt dàn giụa trên mặt rồi, hấn mới chậm chậm đưa tay lên, dịu dàng lau đi những dòng lệ trên mặt ta, cúi người xuống ôm lấy ta.

“Ngốc, sao em giỏi suy diễn linh tinh vậy.”

“Anh bận đi làm, phải đi làm mới có thể nuôi em.”

“Anh thích em đến mức lúc nào cũng chỉ muốn em ở bên mình, sao có thể thấy em phiền phức vướng víu mà lạnh nhạt.”

Trường Hành cúi xuống, dán môi mình vào môi ta, thì thầm.

“Ngốc, anh thích em, vẫn luôn thích em.”

Sau đó ta và hấn quần lấy nhau, từ phòng khách đến không ngủ, hai thân thể sát sao không rời, hai chân ta còn cuốn chặt lấy eo hấn, tay níu chặt cổ hấn, miệng không ngừng rên rỉ đứt quãng gọi tên hấn.

Đến lúc này ta cuối cùng cũng hiểu, cái ‘liều chết’ mà mục tác giả bất lương kia nói đến là gì rồi.

‘Liều chết’ lẫn nhau trên giường!

Lúc Trường Hành rời khỏi đầu ta, cả gương mặt ta đã đỏ thành như tôm luộc.

Hấn điểm một cái vào môi ta, dịu dàng mắng.

“Là em khơi mào trước.”

Ta cúi đầu không dám nhìn hấn, cảm giác như cả mặt mình sắp bốc hỏa rồi. Giờ thì đẹp mặt rồi ha, tự mình câu dẫn người ta trước, đến lúc tỉnh dậy còn khóc lóc trách mắng người ta cưỡng gian mình.

Một đời anh minh của ta, cứ thế bị hủy hoại trong tay Trường Hành!

Mười một giờ đêm, ta đi đi lại lại trong phòng, vừa đặt mông ngồi xuống ghế lại sốt ruột đứng dậy đi thêm vài vòng nữa, cuối cùng không nhịn được, nhắc điện thoại lên bấm dãy số quen thuộc.

Sau một hồi tút dài, cuối cùng cũng có người bắt máy.

“A lô?” Tạp âm từ bên ngoài vọng vào cho ta thấy, người ở đầu dây bên kia đang ở một nơi rất đông người, có tiếng đàn nhạc, tiếng cười nói, đàn ông phụ nữ đều có cả.

Ta kìm nén sự tức giận, cố gắng điều hòa thanh âm: “Bao giờ anh mới về?”

Đầu dây bên kia “A” một tiếng, vội vàng nói gì đó với người bên cạnh, sau đó ta nghe tiếng bước chân gõ trên sàn đá, tiếng tạp âm cũng nhỏ dần.

“Anh vẫn chưa thể về lúc này, em sao còn chưa ngủ?”

Ta tức muốn nhảy dựng lên mắng ‘gian thương nhà anh tiệc tùng vui ghê ha’ nhưng vẫn kìm nén lại, hạ giọng: “Không có anh em không ngủ được.”

Quả nhiên đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ: “Ngốc. Lên giường đi ngủ đi. Anh sẽ cố gắng về sớm nhất có thể...”

Nói đến đây đột nhiên trong điện thoại vang lên một giọng nữ khác. Ta vừa mới hòa hoãn được một chút, cơn lửa giận khác lại lập tức bùng lên.

“Ôi là anh hả? Lâu quá rồi không gặp. Em nhớ anh chết mất.”

Nhất thời, nhiệt độ hai nơi cùng nhau giảm xuống. Ta siết chặt ống nghe, lòng niệm ‘kiềm chế kiềm chế kiềm chế’, nhưng không hiểu sao cơn giận vẫn theo chiều hướng ngày một tăng chứ không có giảm.

“Đã lâu không gặp.”

Trường Hành cười khê đáp một tiếng.

Mẹ kiếp! Đã cảnh cáo bao nhiêu lần rồi, cảm không được dùng cái giọng ấy nói chuyện với người khác! Trường Hành đáng hận! Lại không nghe lời!

“Anh nói chuyện điện thoại à? Với ai vậy?” Nữ nhân đáng ghét kia vẫn không chịu buông tha Trường Hành của ta, cái giọng eo éo của nàng ta vừa nghe đã thấy giận. Ta muốn Tầm huyết chỉ nàng!

“Bà xã.”

Hai chữ Trường Hành đáp vô cùng rõ ràng, thanh âm từ tính, qua điện thoại giống như một cơn mưa mát lạnh, lập tức dập đi lửa giận mới vừa rồi còn bốc cháy hừng hực.

“Đồ bại hoại.”

Ta đứng trong phòng, cầm điện thoại, nở nụ cười bại hoại.

Người ta nói, nếu có người ở một mình mà mỉm cười, chứng tỏ hẳn mắc phải một trong hai trường hợp.

Thứ nhất, hẳn hạnh phúc.

Thứ hai, hẳn bị điên.

Nếu hẳn mắc phải cả hai, rất đơn giản: hẳn đang yêu đó!

Chính văn hoàn

Chính văn hoàn rồi!!!

Có một câu muốn hỏi độc giả: Độc giả cảm thấy Trường Hành và Tiểu Diệp, ai mới là kẻ bại hoại? (Đừng có nói là ta, ta không bại hoại!)

5. Chương 5: Phiên Ngoại – Dù Yêu Đoan Chính, Ta Vẫn Bại Hoại

(Phiên ngoại về phụ mẫu của Tiểu Diệp)

Ta tên Hoàng Diệp.

Đừng nhầm, ta không phải Hoàng Diệp kia, ta là Hoàng Diệp.

Hình như câu trên có vấn đề, thôi vậy, giải thích thế này cho dễ hiểu, ta là Hoàng Diệp cha của Hoàng Diệp.

Ta nổi danh trên giang hồ chính là phong lưu anh tuấn giáo chủ, biết bao người hâm mộ, ghen ghét, đổ kị. Ngày ngày ngoài đám người chính đạo vác đao vác kiếm đuổi theo đòi mạng ta ra, vẫn còn một nửa là tuấn nam mỹ nữ theo sát, mục đích cũng là mục đích chung: Đòi nợ tình.

Ta đối với đám người này rất mệt mỏi.

Rõ ràng lúc mới quen nhau ta đã nói trước, tâm ta là tâm lưu động, vĩnh viễn không thể dừng trên một người, khi nào hết hứng thú ta sẽ rời đi, quyết không lưu tình. Bọn họ gật đầu như già thóc đồng ý chỉ cần ta nói một tiếng đã cặn tình sẽ tự động dứt áo, không cản trở con đường của ta, ấy vậy mà vừa chấm dứt đã sống chết đòi bám lấy, nào là bỏ nhà chạy theo ta, nào là dọa sẽ ở giá đến già, không phải ta không lấy, nào là bi thương đổ bệnh muốn lên chùa cạo đầu quy y cửa Phật,... Nói chung, thù oán ta kết trên giang hồ, phân nửa là với phụ huynh của bọn họ.

Một ngày, ta nhàm chán đi dạo ở Thanh Xương, cuối cùng sau bao năm hái hoa thất đức cũng bị trời phạt, để ta gặp chân mệnh thiên tử có thể ghìm lại vận số đào hoa mình nửa đời sau.

Cái gọi là nhất kiến chung tình cũng chỉ đơn giản như thế, nhìn thấy hẳn, tâm liền bị hẳn lấy đi, vĩnh viễn không đòi lại được.

Ta nghĩ rất nhiều, cuối cùng cũng thừa nhận đây là duyên phận.

Duyên, là do trời định.

Duyên đến sớm, duyên đến muộn, đều là lẽ duyên.

Gặp nhau phải đúng duyên, bên nhau mới có phận.

Vào một thời điểm nào đó trong cuộc đời, không sớm không muộn, người sẽ gặp được chân mệnh thiên tử đời mình.

Trần Thanh Xương trong làn mưa bụi, liễu xanh rủ lên tán ô, bạch y thanh lãnh, đứng bên bờ hồ phóng mắt khoảng không mịt mờ.

Đến tận khi dứt hơi thở cuối cùng, ta vẫn chưa từng quên cảnh tượng ngày hôm ấy.

Ta cảm giác như tim mình đánh rơi mất một nhịp, cứ vô thức bước lại gần. Đến khi đứng ngay bên hắn, lại ngập ngừng không biết phải nói thế nào.

Ta vốn là kẻ hoa tâm, lời ong bướm trong lúc ngủ mơ cũng nói được, ấy vậy mà lúc ấy một lời cũng chẳng thốt ra, chỉ ngẩn ngơ đứng bên hắn nhìn theo khoảng không mà hắn một mực theo dõi.

Đột nhiên cảm thấy không khí này u buồn biết bao, thê lương biết bao.

“Người đứng đây làm gì?”

Hắn không quay đầu, hỏi. Giọng hắn rất nhẹ, trong cơn mưa phùn mang một âm vị thanh mát, tựa thủy nhu thanh lướt qua lòng người.

“Ta...”

Ta ngập ngừng, nghĩ không ra được một lý do. Không lẽ lại thành thật nói với hắn, là bởi vì người quá đẹp cho nên ta muốn lại gần? Không không, như thế quá thô tục, không chừng còn bị hiểu lầm thành người xấu. (Người chẳng lẽ không phải người xấu?)

Ta còn đang bối rối không biết trả lời thế nào, từ bên kia cầu bỗng nhiên một người chạy lại, trùng mắt ta, vẻ mặt lộ rõ tức giận.

“Vị công tử này, cảm phiền tránh ra một chút được không? Ngài bước vào phá mất mỹ cảnh của ta rồi!”

Tạm thời bỏ qua khoản nhân cách, ta đời này chỉ nghe thấy người ta tán dương dung mạo mình, mỗi lần ta xuất hiện ở đâu nơi đó liền trở nên có sức sống, chưa có ai nói ta phá mỹ cảnh cả, không khỏi ngạc nhiên hỏi lại.

“Ta? Phá mỹ cảnh?”

Người kia gật đầu, tựa hồ còn cảm thấy như thế chưa đủ để đuổi ta, còn bồi thêm một câu.

“Mỹ nhân mỹ cảnh, như tiên hạ phàm, ngài vừa bước vào liền mất hết tiên khí! Quả nhiên là phạm phụ tục tử, hành động lỗ mãng, không biết trước sau!”

Người mắng ta rất nhiều, còn thậm tệ hơn cả người trước mặt, tổ tông nhà ta cũng lòi ra mắng, rửa ta tuyết hậu vân vân, ta nghe cũng chỉ cười coi như nghe thấy chó sủa mèo gào. Nhưng mà những lời của người này lại khiến ta cảm thấy khoang miệng mình ngọt ngào, không phải là tức đến thổ huyết rồi chứ?

“Thôi bỏ đi họa sư” Thanh âm của hắn vẫn nhẹ như vậy “Ta về trước.”

Nói rồi liền quay người rời đi, họa sư vội vàng chạy theo, luôn miệng ‘Hoàng công tử, Hoàng công tử’ muốn níu giữ, nhưng hắn vẫn một mực đi thẳng. Người họa sư kia níu không được, hậm hực quay lại nhìn ta, mắng một tiếng ‘xui xẻo’ sau đó lầm bầm bỏ đi.

“Khó khăn lắm mới xin Hoàng công tử cho phép tác một bức họa, cư nhiên lại bị một tên háo sắc phá hỏng...”

Nếu là bình thường, họa sư kia chưa cần nói xong chữ ‘xẻo’ đã đã mất mạng rồi. Nhưng hôm nay ta lại để mặc cho hắn lầm bầm chửi mình rồi đi, chỉ đứng im trong làn mưa phùn nhìn theo bóng bạch y khuất dần, trong lòng nổi lên một loại tư vị rất kỳ lạ.

Sau đó ta biết được, hắn là nhị công tử của Chính Khí gia trang Hoàng Nghi Dương.

Chính Khí gia trang này ấy à, đối phó với Hoàng Hoa giáo tích cực nhất là Ma giáo, tích cực nhì chính là bọn họ.

Ta thực sự không hiểu lý do vì sao bọn họ lại tích cực như thế. Nói đến Ma giáo còn có thể thông cảm, bọn họ rõ ràng là Ma giáo, nhưng người giang hồ nhắc đến hai chữ ấy liền chỉ nghĩ ngay tới giáo ta, bảo sao bọn họ không hận Hoàng Hoa giáo cho được. Còn Chính Khí gia trang, có khi nào vì bọn họ có chữ Chính, cho nên muốn thay mặt chính nghĩa dẹp loạn không nhỉ?

Ta dẹp mớ suy nghĩ lung tung, ta ngồi thẳng dậy mở to mắt nhìn bức mỹ nhân đồ trước mắt.

Mỹ nhân ngâm mình trong nước, hơi nước bốc lên mịt mờ, làn da trắng nõn ửng đỏ, tỏa ra một loại quyến rũ chết người.

Ta nuốt nước bọt ực một cái, sống động quá, kích thích quá, sắp chảy máu mũi rồi!

Điều này cũng dễ hiểu thôi, mỹ nhân đồ đương nhiên là sống động, đương nhiên là kích thích...

Bởi vì ta là đi rình người ta tắm mà = v =

Đêm khuya canh ba, trăng thanh gió mát, cô nam quả nam ở chung, kỳ thực cô nam trong phòng quả nam trên bờ tường nhưng không khí này cũng coi như là ở chung đi, lẽ ra phải xảy ra vài chuyện xấu hổ, ấy vậy mà không có, chỉ có một vài chuyện tổn thể lực mà thôi.

Đừng hiểu lầm, chuyện thể lực ta nói đến ở đây hoàn toàn trong sáng, hoàn toàn theo kịch bản chính đạo gặp ma giáo.

Chính là... đánh nhau đó = v =

Chuyện là trong lúc ta đang chặt vật xé áo lau máu mũi, mỹ nhân bất chợt nổi hứng ngắm trăng, vừa liếc ra ngoài cửa sổ liền thấy ngay một đồng lù lù ngồi trên bờ tường, hai mắt phát sáng, mũi hai dòng máu nóng hổi lưu thông.

Mỹ nhân nổi giận.

Mỹ nhân nổi giận, vẫn đẹp.

Mỹ nhân nổi giận cầm kiếm đuổi theo ta, càng đẹp.

Ta và mỹ nhân đánh một trận thiên hôn địa ám so thể lực, kết quả chính là ai phạm làm công, người đó thể lực dai hơn.

Dĩ nhiên thể lực ta dai hơn, ta đương nhiên làm công.

Chắc, nói ngắn gọn là ta thắng.

Mỹ nhân đánh đến tóc tai tán loạn, y phục cũng xộc xệch, gương mặt bởi vì vận động kịch liệt mà nhiễm một sắc hồng diễm lệ, hại ta vừa nhìn liền thấy cả người nóng rần. (Vợ con người gọi người là bại hoại cấm có oan, người đúng là bại hoại mà!)

Mỹ nhân nhìn thấy ánh mắt bại hoại của ta, tức giận mắng: “Bại hoại!”

Quả nhiên là tâm hữu linh tê, vừa nhìn đã biết ta đang suy nghĩ chuyện bại hoại.

Ta cười hề hề thu kiếm lại gần, mỹ nhân vẫn kiên cường, tay nắm chặt kiếm, mắt đào hoa tức giận trừng ta. Sao mà lúc này ta thấy mình giống phường ác bá ức hiếp dân nam nhà lành dữ. (Còn không phải vậy sao?)

“Đừng căng thẳng.”

Câu này đúng thoại ác bá rồi nè!

“Ta chỉ muốn đùa chút thôi.”

Mẹ kiếp ta thành ác bá thiệt rồi!

Không được không được, cái miệng ta hôm nay làm sao vậy, lời ong mật của ta đâu hết rồi!

Mỹ nhân mỹ nhân đừng giận mà!

“Mỹ nhân mỹ nhân đừng giận mà!”

Ta: “...”

Mỹ nhân: “...”

Ta khóc không ra nước mắt. Ai đó làm ơn minh oan giùm ta, câu vừa rồi không phải ta nói, là tác giả cho nó vào ngoặc kép mà thôi!!!

“Dâm tặc, người đi chết đi!”

Vậy là ta và mỹ nhân lại đánh nhau.

Sau này tần suất gặp mặt của ta và mỹ nhân ngày càng nhiều, tần suất đánh nhau cũng tăng lên theo đó.

Bình thường vốn là ta bám lấy mỹ nhân, kết quả, sau khi mỹ nhân biết ta là Hoàng Điệp, đổi lại thành mỹ nhân vác kiếm truy sát ta suốt ngày đêm, báo hại ta muốn đi tiểu cũng phải nhìn trước ngó sau thật cẩn thận mới dám cởi quần, sợ rằng mỹ nhân vô tình nhìn phải lại ngại ngùng. (Kỳ thực người là sợ mỹ nhân chém tiểu đệ đệ mình đúng không?)

Ta trăm phương ngàn kế nghĩ cách cải thiện tình hình, nhưng thế nào cũng không thành công, đang lúc đau đầu, cơ hội bỗng nhiên ập đến.

Mỹ nhân trên đường truy bắt ta, lọt vào bẫy của sơn tặc, bị chúng bắt về sơn trại làm áp trại phu nhân!

Ta nổi giận đùng đùng.

Phu nhân của lão tử, đứa nào dám chạm vào lão tử thìến đứa đó!

Ta tức tốc chạy về cứu mỹ nhân, càng đến gần nơi mỹ nhân bị bắt, càng cảm thấy đường này quen quen.

Đứng dưới chân núi Hồng Sơn, ta cuối cùng cũng nhớ ra đường vì sao quen như vậy.

Chầm chậm lên núi, chầm chậm đến trước sơn trại, chầm chậm lừ mắt với trại chủ.

“Mỹ nhân có hỏi các người là ai không?”

Trại chủ vội đáp: “Bẩm giáo chủ, có ạ.”

Ta tiếp tục lườm: “Người trả lời thế nào?”

Trại chủ toát mồ hôi: “Tiểu nhân nói bọn tiểu nhân là sơn tặc tự phát.”

Lúc này ta mới thu hồi cái lườm, ngó quanh quất.

“Mỹ nhân đâu?”

Giọng trại chủ run thấy sợ: “Tr...Trong phòng...”

Ta nghi hoặc nhìn hẩn một cái, thấy hẩn sợ nhũn chân, liền rảo bước đi vào phòng.

Trong phòng trang trí một màu đỏ chói, chữ hỉ cắc dán tỉ mỉ trên vách tường, trên bàn còn bày thức ăn bình rượu, một đôi nến chúc khắc phượng hoàng tình xảo đang cùng nhau cháy. Ta tiến vào sâu hơn, thấy trên giường có một người mặc hỉ phục đỏ thắm ngồi im, khăn trùm đầu rủ xuống che khuất khuôn mặt.

Tim ta đột nhiên đập dồn dập.

Ta chưa làm tân lang bao giờ, nhưng rình đêm tân hôn thì đã sớm thạo từ năm mười hai tuổi rồi. Lúc này đột nhiên cảm giác mình giống như tân lang, hồi hộp đến bước chân cũng run run, giờ cũng đã hiểu vì sao tân lang bước vào tân hôn phòng lại loạng choạng khó đứng đến thế.

Không phải say.

Là hồi hộp.

Là hạnh phúc.

Nhịp tim đập đều đều, ta bước lại gần tân nương, đưa tay chạm vào khăn trùm đỏ thắm, khẽ vén lên.

Ta những tưởng sẽ thấy một gương mặt xinh đẹp quật cường, nào ngờ khăn trùm vừa lật, tim suýt nữa rụng rời.

Dưới lớp khăn trùm xinh đẹp là một gương mặt tím bầm tím dập, miệng còn sưng vêu lên, dị đến dọa người.

Thằng nào đây? Thằng quý nào đây?

Xúc phạm thị giác người khác cũng là tội đáng chết đó!

Mỹ nhân, mỹ nhân của ta đâu...

Ta còn chưa kịp quay đầu gào tên trại chủ vào hỏi tội, sau gáy đột nhiên nhói lên.

Thôi xong rồi, thôi xong rồi...

Ta thế nào lại quên, mỹ nhân của ta võ công hơn người, đám tép riu kia tuổi gì mà bắt được hần, trừ phi hần tự mình lao đầu vào bẫy!

Nhìn gương mặt bầm dập trước mắt, ta thảm cảm khái thủ pháp của mỹ nhân, trước khi lâm vào hôn mê vẫn kịp tự đọc vài câu kinh siêu độ cho mình.

Khi ta tỉnh lại, phát hiện ra ngoại trừ cái gáy, toàn thân không cảm thấy chỗ nào đau đớn hết.

Chống tay ngồi dậy nhìn quanh, đây là một căn phòng gọn gàng, vừa hí hửng nảy ra suy nghĩ đây là phòng mỹ nhân, người vừa đẩy cửa phòng vào lập tức dập tan hi vọng.

Một tên nam nhân xa lạ, trông cũng khá dễ nhìn, liếc ta một cái, xoay mình đóng cửa tiến lại gần.

Hần đến trước giường ta vài bước thì dừng lại, dang hai tay ra, nhìn chăm chăm ta.

Ta không hiểu, nhìn lại hần.

“Làm gì?”

Hần tựa hồ không nghĩ tới ta sẽ hỏi như vậy, hơi nhọc nhằn nhưng vẫn nói.

“Cởi áo cho ta.”

Cái giọng điệu ra lệnh cho người khác này ta nghe thấy ghét, hừ một tiếng tung chăn xuống giường, xỏ giày, khoác áo, chải đầu. Tên kia nhìn ta thản nhiên làm từng việc một liền ngạc nhiên không thôi, hai tay quên không bỏ xuống, gọi.

“Tiểu quan, người làm gì vậy?”

Một tiếng ‘tiểu quan’ của hần làm động tác của ta khựng lại, ta ngẩng đầu nhìn hần, thấy hần cũng trợn mắt nhìn ta, đột nhiên hiểu ra.

Mỹ nhân được lắm!

Dám tổng ta vào nam quán!

Ta cười cười lại gần tên kia, vỗ vỗ vai hần thân mật hỏi.

“Huynh đệ, trong nhà có mấy anh em?”

“Ta là con một.”

“Vậy đã cưới vợ chưa?”

“Chưa cưới.”

“Thiếp thất thông phòng đã ai có con chưa?”

“Vẫn chưa.”

Nghe được câu trả lời của hần, ta gật đầu cười một cái.

“Nể tình người vợ con chưa có, ta cho người bình an ra khỏi đây. Đi đi.”

Tên kia dần ra nhìn ta, có lẽ tại ta đẹp trai quá, lỗ hút mắt hồn hấn rồi. Ta thấy hấn phiền chết, đợi hấn hoàn hồn mà đi chắc phải đến sáng mai, vẫn là mình tự động thủ thì hơn.

Ta chỉnh trang xong, cảm thấy đẹp trai đủ rồi mới đi thẳng ra cửa. Vừa mở cửa đã thấy giữa sân có một người, gương mặt nổi giận đến là đáng yêu.

Nhìn thấy ta, đôi mắt xinh đẹp kia lộ rõ vẻ oán hận.

“Ta lẽ ra nên kiếm cho ngươi một lão già năm mươi tuổi! Điểm huyết ngươi, hạ thuốc ngươi, sau đó gọi tất cả mọi người đến xem hấn cường chết ngươi!”

Ta cười khở trong lòng, cái miệng đẹp như vậy, lời nói ra lại làm ta đau lòng bao nhiêu.

Đành chịu vậy, ai bảo ta lỡ thích người ta rồi.

Ta cười ngả ngón lại gần, trên mắt mỹ nhân lại hiện ra bốn chữ ‘bại hoại đáng khinh’ rõ mồn một.

“Nếu đổi ngươi cho ông già đó thì ta tình nguyện nằm giữa đường cái cho cả thiên hạ biết luôn.”

“Bại hoại!”

Mỹ nhân lại mắng một câu quen thuộc, sau đó xoay người định rời đi. Ta lập tức vươn tay kéo mỹ nhân lại, mỹ nhân tức giận vùng ra.

“Buông!”

“Không buông!”

Ta không một chút bại hoại nói.

Mỹ nhân cứng người: “Ngươi muốn gì?”

“Ta cũng muốn hỏi ngươi, ngươi muốn gì?” Ta nói bằng giọng điệu nghiêm túc nhất có thể, tránh cho mỹ nhân lại nghĩ ta giả trò “Bắt được ta rồi, sao không đem ta giao cho chính đạo? Chỉ cần điểm huyết ta, các người muốn bầm muốn chém thế nào chẳng được? Vì sao mang ta tới đây?”

Mỹ nhân có chút bối rối: “Vì ta ghét ngươi, ta muốn để nam nhân cường bạo chết ngươi.”

“Được, coi như là vì ghét ta. Vậy trả lời hai câu hỏi trước cho ta. Nói!”

Ta kéo mạnh mỹ nhân lại, hai tay bắt lấy vai hấn, ép hấn đối diện với mình.

“Vì sao im lặng?”

“Vì sao né tránh ánh mắt ta?”

“Vì sao lại khóc?”

Ta hỏi, mỹ nhân không đáp.

Ta cuối cùng cũng hết cách, ta không cứng rắn được với hấn, hấn khóc, ta cũng đau lòng.

Nhẹ nhàng ôm lấy hấn, cúi người chậm chậm đặt một nụ hôn lên trán hấn, ta khe khẽ thì thầm.

“Kỳ thực, ngươi cũng thích ta, đúng không?”

Mỹ nhân không đáp.

Ta biết đáp án rồi, hấn không cần đáp, ta cũng biết đáp án rồi.

Ôm chặt hấn vào lòng, hạ những nụ hôn như mưa tối tấp lên gương mặt hấn. Ta muốn dùng nụ hôn của ta lau đi nước mắt của hấn, muốn dùng vòng tay mình ôm chặt hấn, muốn dùng tình yêu của mình che chở hấn đến cuối cuộc đời.

Cảm tình là thứ tưởng rằng phức tạp, kỳ thực vô cùng đơn giản, dù ngươi không nói ra đối phương cũng sẽ cảm nhận được, chỉ cần đối phương yêu ngươi cũng như ngươi yêu hấn, chỉ vậy thôi.

Chính đạo, ma giáo, đối lập trọn đời.

Muốn quang minh chính đại ở bên nhau, không dùng chút tiểu xảo không được.

Vì vậy ta lại lần nữa sắm vai ác bá, dẫn theo hơn một ngàn giáo chúng đến Chính Khí gia trang ‘rước’ dâu.

Nói là ‘rước’ dâu cho lịch sự, kỳ thực người đời sau này lưu truyền vẫn thường nói là cướp hơn.

Bởi vì...

Hoàng Hoa giáo bắt cóc lão gia, đại công tử, tam công tử, tứ tiểu thư, ngũ công tử của Chính Khí gia trang, ngay cả lục công tử mới được ba tháng cũng không được tha, bị hốt đi luôn thể. Mà cái người hốt nốt lục công tử đưa cho ta không ngoài ai khác, chính là người bị ta lấy phụ thân huynh đệ ra cường hôn kiêm người đầu têu vụ bắt cóc này, nhị công tử Chính Khí gia trang Hoàng Nghi Dương!

Bởi vậy mà sau này mỗi lần nhắc đến Chính Khí gia trang, người ta đều thương cảm cho nhị công tử Hoàng Nghi Dương, người con hiếu thuận sinh thân mình cứu phụ thân huynh đệ...

Cũng bởi vậy mà sau này mỗi lần nhắc đến Hoàng Hoa giáo, người ta lại phỉ nhổ giáo chủ đời thứ mười hai Hoàng Điệp, tên bại hoại *** long vô sỉ dân nam chính đạo cũng không tha...

Trong mắt người đời, đây chính là cường hôn dân nam trắng trợn!

Nhưng ai dám lên tiếng phản đối?

Ai dám lên tiếng, chứng tỏ kẻ đó không muốn sống!

Vì vậy ngày đẹp trời hôm đó, phu nhân của ta bị đích tay ta gói thành cái bánh chưng bẻ lên kiệu hoa, sau đó ta còn quay lại mỉm cười hiếu thuận với nhạc mẫu đại nhân, còn chưa kịp nói mấy lời như ‘con sẽ đối xử tốt với Nghi Dương’ thì nhạc mẫu đại nhân nhà ta đã khóc ngất rồi, cứ như thể đây là đám tang con trai mình vậy.

Đành vậy, hai ba năm nữa về nhà vợ báỉ kiến, có khi lúc ấy hai cụ bình tĩnh rồi sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn.

Ta sảng khoái hít một hơi, ưỡn ngực, trèo lên ngựa.

Mặc dù lúc đó là tháng Chạp, tuyết rơi phủ trắng cả một vùng Thanh Xương, ta vẫn cười như đón gió xuân rước vợ về nhà.

Ngày tháng hạnh phúc của ta đến rồi!!!

[Phỏng vấn ngắn]

Xin chào, ta là Hoàng Nghi Dương.

Trước khi gặp Hoàng Điệp, ta là mỹ nhân đoàn chính vạn người mê đắm của chính đạo. Sau khi gặp hần, một đời đoàn chính trong sạch như trang giấy trắng tinh khôi của ta cứ thế bại dần, hoại dần, kết quả cuối cùng chính là chẳng những bị hần nhúng chàm, cư nhiên còn trở thành cặp đôi bại hoại hạnh phúc với hần.

Quả nhiên lời cổ nhân nói không bao giờ sai, từng gặp bại hoại, đoàn chính khó làm!

Rùa lảm nhảm:

Nói chung, truyện đến đây là hoàn rồi. Vốn định viết một phiên ngoại cho Trường Hành nhưng lại thôi, giữ lại hình tượng cho con trai (để sau này phá) Độc giả cảm thấy hứng thú với điền văn, vậy thì chờ hóng hồ điền văn mới nha (hoặc theo dõi hồ Cầu huyết đang lấp). Yên tâm là sẽ lấp trước khi post, từ giờ không đào hồ dài nữa, 3 4 chương thôi cho dễ viết, đỡ mệt độc giả

Cuối cùng, cảm ơn độc giả đã đọc đến dòng này!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tung-gap-bai-hoai-doan-chinh-kho-lam>